

Tereza K.

BRÁŠKOVO JARO

„Sluníčko, kam chodíš spát?

A kde je tvůj dům?

Proč neumí měsíc hrát
křídla nedosněným snům?

A proč žlutá pampeliška
zavře kvítek zvečera?

Jak dopadne tahle knížka?

Není za zdí příšera?

A proč šneček na své boudě
nemá žádné okýnko?

Neklopýtne na té hroudě?

Řekni mi to maminko.“

A tak to jde celý týden,
dotaz střídá otázku.

A když sedí nad výkresem,
co je na tom obrázku?

Stromy kvetou, slunce svítí,
v trávě září pestré kvítí.

Veselost nás provází,
zbavuje nás nesnází

S jarem nálada je jiná,
na sluníčku kočka dřímá.

V ohradě jsou jehňata,
na rybníčku káčata.

A když slunce za večera
zahalí se do šera,

šupky hupky pod peřinu,
zaspíme tu denní dřinu.

Čeká nás pak nový den,
věř, že si ho užijem.

